

Reivindicació gentil

La companyia Teatre el Micalet conclou la temporada amb 'El burgès gentilhome' de Molière. La seua trajectòria ha estat forjada amb la decisió que dóna un projecte necessari però aïllat al País Valencià.

ARXIU

'El burgès gentilhome' de Molière és l'última producció de la companyia de Teatre el Micalet. Es podrà veure fins al juny.

De dimecres a diumenge, sobre l'escenari de la Societat Coral el Micalet es poden comptar més de vint persones. Són els músics i actors que insuflen vida a la comèdia burlesca *El burgès gentilhome*.

Així, el text de Jean Baptiste Poquelin, Molière, rei de la comèdia clàssica més àcida, servirà fins a principis de juny com a carcassa final de temporada. Un cicle interpretatiu que va començar ara fa un any amb *Nàpols milionària*, d'Eduardo de Filippo. Aquella peça realista, que va ser reposada més tard gràcies al seu èxit, va servir de pas a *Cantona da perillosa*, de J. B. Priestley, un episodi elegant, exemple de les més esmolades comèdies d'intriga. Haver recorregut a Molière aparta la companyia de la línia traçada en principi d'escenificar comèdies representatives del segle XX. "Açò de Mo-

lière ha estat en bona part una conseqüència no prevista —diu Joan Peris, director dels tres muntatges del Micalet— perquè nosaltres volíem representar una altra comèdia contemporània, però no arribarem a aconseguir a temps els drets d'autor del text que perseguíem. Així, ens vàrem decidir finalment per Molière, amb qui no teníem aquest problema i a qui considerem un mestre de la sàtira". La companyia —formada per un nucli de pocs actors però oberta a la participació d'un nombre molt més ampli— es va proposar des d'un principi oferir diverses setmanes de representació de cadascuna de les obres, a diferència d'allò que succeeix a la resta de sales del País Valencià, on les peces s'esvaeixen dels auditoris pocs dies després de l'estrena. Com la temporada a València s'esgota al juny —un mes, per altra part, en què la Societat Coral el Micalet necessita l'escenari del seu local per a altres activitats—, hagueren d'obrar ràpid a l'hora de preparar un muntatge que finalment, i a pesar dels problemes, Joan Peris no dubta a qualificar de digne.

Segons l'actor del grup Germà Montaner, els problemes esmentats són, sobretot, "la falta de diners i de suport administratiu". Així, dins del capítol d'ajudes a companyies privades que acaba de decidir la Generalitat, el Micalet no ha estat considerada. "Des del punt de vista burocràtic —diu el director— no hi ha lloc per a la companyia. El nostre projecte ha estat sempre tractar de vincular-nos a una sala, el Micalet, on es determinara un tipus de teatre en català per a crear un públic fidel. Més o menys com han fet altres companyies com el

Teatre Lliure a Barcelona. Però aquesta unió entre grup i sala sembla que no entra dins dels paràmetres de la Generalitat, tot i que tenim una entrevista amb el conseller de Cultura i Educació, Fernando Villalonga, en els propers dies". El director de promoció cultural, Santiago Munoz, encara que la companyia li va presentar el projecte, i el Ministeri de Cultura han bandejat també les subvencions per al Micalet. Només els han concedit una subvenció de tres milions de pesetes estipulada per l'anterior Conselleria de Cultura. Uns diners que encara no han arribat, i dels quals de moment han hagut que prescindir. En altre punt, Frederic Jordán, president de la Societat Coral el Micalet, recorda: "al final de l'època socialista, el govern valencià ens va dir que remodelarien la nostra sala de teatre amb una inversió considerable. Amb les eleccions autonòmiques i el canvi a la Generalitat, el conseller Villalonga ens va prometre dur a terme l'acord, i res d'això s'ha materialitzat". Així, la companyia necessita aviat una injecció de pressupost que els permeta continuar un treball que ha aconseguit que al voltant de 10.000 espectadors hagen passat pel Micalet, segons Germà Montaner, en l'any de funcionament de la companyia. "No som artistes romàntics, sinó reivindicatius", conclou Joan Peris. "Hem creat teatre en la nostra llengua en un espai determinat i de manera continuada. I això és una cosa que hauria d'eixir de l'administració. En aquest sentit, assumim el seu paper, hem fet de Centre Dramàtic."

Joan M. Oleaque